

ALEXANDRU CORNESCU

ACCIDENT

piesă într-un act

PERSONAJELE

- MARIA
- VALERIU
- MIMI
- MIRCEA
- DIRECTORUL GENERAL

TABLOUL I

Camera unor studenți. Două paturi, o masă, scaune, un fotoliu, un dulap, o etajeră. Nu e o cameră de cămin ci, evident, la o gazdă. Mircea și Valeriu studiază unul la masă, celălalt într-un fotoliu. După câteva secunde de liniște :

MIRCEA : Cît e ceasul la tine ?

VALERIU : Exact atît cît e și la tine. Ți-am mai spus, ambele ceasuri merg la fel. Al tău n-a rămas în urmă nici măcar cu o secundă.

MIRCEA : Bine, dar o verificare nu strică... dacă ai treabă la gară...

VALERIU : Știu. Cu trenul de 12 vine o oarecare fată din tirgul ăla al tău și măică-sa ți-a scris s-o aștepti la gară și s-o adăpostești aici în una din camerele pe care madam Diaconescu ni le pune la dispoziție la un preț accesibil...

MIRCEA : Numai pînă dă examenul de intrare că, dacă reușește, se mută la cămin...

VALERIU : Și dacă nu reușește, mai rămîne o săptămînă ca să guste din viața unui oraș mare, după care se va întoarce acasă, se va mărita și va deveni cea mai bună specialistă în sarmale cu mămăliguță și fasole bătută cu ceapă prăjită...

MIRCEA : Te rog să mă lași în pace !

VALERIU : Te-am și lăsat.

(Amîndoi citesc cîteva secunde. Mircea, nerăbdător, se scoală în picioare și face cîteva pași prin cameră).

VALERIU : N-ai de gînd să stai pe un loc ? Știi bine că de la cămin am plecat fiindcă era vinzoleală prea mare. Te-am luat cu mine pentru că, dintre toți prietenii, păreai mai liniștit...

MIRCEA : Bine, stau. (Ezită cîteva elipe.) Dar n-ai vrea totuși să-mi spui cît e ceasul la tine ?

VALERIU : Servici pentru servicii : e unsprezece fără un sfert. Al tău nu-i tot atît ?

MIRCEA : Ba da.

VALERIU : Ascultă, am impresia, ba chiar certitudinea, că tu ești îndrăgostit de domnișoara aia cu sarmalele.

MIRCEA : Care sarmale ?

VALERIU : Aia din tirgul tău, care urmează să vină și pentru care nu-ți mai găsești locul... Te-ai îndrăgostit de ea și mie-mi îndrugi vrute și nevrute că-i o prietenă din copilărie, că ți-e ea o soră și cite și mai cite... Eu n-am mai pomenit atîta emoție fiindcă trebuie să soscască o soră !

MIRCEA : Să nu te legi de Marioara !

VALERIU : Nici n-am de gînd. Mi-o și închipui : vreo doi metri de cozi de un blond spălăcit, ochii... Dar de ce să-mi bat capul cu ochii : precis are o figură complet inexpressivă. La corp, cu siguranță plinuță. Să nu pretinzi că nu e plinuță...

MIRCEA : Te rog să încetezi !

VALERIU : Ah, v-ați enervat. Diagnosticul e precis : dragoste la cataramă. Dragă Mircea, îmi pare foarte rău pentru tine, dar ești îndrăgostit pînă peste urechi... (Pe replică, intră Mimi.)

MIMI : Cine-i îndrăgostit, iubiților ?

VALERIU : Cine poate fi îndrăgostit în camera asta decît Mircea ?

MIRCEA : Eu credeam că și tu ești îndrăgostit de Mimi...

VALERIU : Uite, acum eu te rog să nu te amesteci tu...

MIMI : Nu, Mircea, între mine și Valeriu nu mai e vorba de dragoste... (Valeriu face un gest de om agasat.)

MIRCEA : Dar știe o lume întreagă că...

MIMI : Ceea ce știe lumea ta întreagă e o părere, pe care am avut-o cîndva și eu. Între timp, lucrurile s-au schimbat. Ceva s-a rupt, pentru că nu putem trăi mereu în prezent, pentru că ne așteaptă și un viitor care ne va despărți...

MIRCEA : Valeriu, ai de gînd s-o părăsești ? E neomenos, e urit din partea ta...

VALERIU (din nou gest enervat.)

MIMI : Fii pe pace. N-am să sufăr. Probabil că am să plîng puțin, dar asta din cauză că mă voi simți lovită în orgoliul meu de femeie care se vede părăsită...

VALERIU : Dar s-ar putea la fel de bine să mă părăsești tu...

MIMI : Și asta-i adevărat. Atunci va avea de suferit orgoliul tău de bărbat. În al doilea rînd, va funcționa părerea de rău că n-ai luat tu inițiativa.

MIRCEA (în încurcătură) : Pe mine, vă rog să mă iertați, cred că e timpul să plec la gară. La revedere. (Iese.)

VALERIU : Puteai să te lipsești de toată această ieșire în prezența lui Mircea.

MIMI : E cel mai bun prieten al tău...

VALERIU : Cu atît mai mult. El este un naiv care pune toate la suflet.

MIMI : Ce bine era dacă ai fi fost și tu naiv. Azi te-aș fi privit cu alți ochi... Dar o dragoste socotită cu rigla de calcul și trecută prin contul de profit și pierdere nu corespunde temperamentului meu.

VALERIU : Asta face parte din ultima piesă pe care o repetați la Institut ? Uite, ți-aș propune să renunțăm la vorbele mari. Pentru mine vei rămîne mereu aceeași și nu regret nimic din ce-a fost între noi, chiar dacă vom fi numai prieteni.

MIMI : Nici eu nu regret nimic și, chiar dacă aș regreta, tot nu mi-ar mai folosi. Dar pentru viitor, alături de tine, nu mi-aș prevedea nimic bun.

VALERIU : Ca o simplă curiozitate : aș putea să știu de ce.

MIMI : Mi-e greu să-ți explic. Știi — așa cum ai spus tu odată — eu sînt o actriță cu mîntea de pasăre, capabilă să repete doar ideile și vorbele concepute de alții. De asta nu pot da explicații. Dar simt că dacă am fi împreună mai departe, aș deveni o unealtă a ta sau mai bine, un fel de umbră. Și asta m-ar face să sufăr și pînă la urmă să te urăsc.

VALERIU : Păsărica a început să aibă replică de tragediană. Vino mai bine să te sărut.

MIMI : Inginerul vrea un final de operetă. Ei bine, eu inutra mea n-am să joc altceva

decît comedie, dar pentru operetă n-am suficiență voce... Așa că, tovarășe inginer, să lăsăm lucrurile cum sînt. Dealtfel, nici n-ai protestat împotriva despărțirii, ci mai mult împotriva încetării distrației. Mai bine, gata. Locuim deocamdată în aceeași casă. Să păstrăm relații de prietenie. Dar nimic mai mult. De acord ?

VALERIU : N-aș vrea să crezi că nu te-am iubit...

MIMI : Pentru trecut nu cred nimic în afara realităților trăite. Este vorba de viitor...

VALERIU : Fie cum zici tu.

MIMI : Așa-i mai bine. Vom evita să suferim din cauza orgoliului rănit.

(Bate cineva la ușă.)

VALERIU : Poftim.

(Intră Maria. Este o fată deosebit de frumoasă, îmbrăcată cu eleganță și bun gust, deși modest. În mîna poartă o valiză. Intrarea ei îl consternează pe Valeriu.)

MARIA : Vă rog să mă iertați că vă deranjez, dar cred că am greșit adresa...

VALERIU (excesiv de politicos) : Nu e nici un deranj... Pe cine căutați...

MARIA : Un concetățean... Mircea...

VALERIU : Dar n-ați greșit deloc. Aci locuiește. Eu sînt colegul său de cameră... Mă numesc Valeriu. Iar dînsa este o colegă care locuiește în aceeași casă, Mimi...

MIMI (cu subînțeles) : Da, eu sînt o colegă...

MARIA : Îmi pare bine. Dar Mircea unde-i ?

VALERIU : Mircea s-a dus la gară să vă aștepte. Probabil că nu v-ați întîlnit, așa că trebuie să sosească și el dintr-un moment în altul. Vă rog să luați loc...

MARIA : Dar nu vă deranjez ? Aveam impresia că discutați ceva.

VALERIU : Într-adevăr, dar tocmai terminasem...

MIMI : Tocmai terminasem de tot...

VALERIU (nu mai are ochi decît pentru Maria) : Așa că Mimi rămîne cum ne-am înțeles...

MIMI : Chiar așa cum ne-am înțeles... Să știi Valeriu că în clipa asta orgoliul meu e complet amortit. Nu reacționează...

VALERIU : Mai vorbim noi despre asta...

MIMI : Sper că n-o să mai fie cazul. La revedere, domnișoară. O să ne mai vedem. Mircea spunea că vei locui cu noi și singurul loc posibil este în camera mea. Ai să vezi ce menaj o să ducem împreună... La revedere. Valeriu... (Pleacă.)

MARIA : Prietena dumitale e cam ciudată. Vorbea de orgoliul care nu reacționează...

VALERIU : Să n-o iei în serios. E studentă la teatru și preferă să repete replici din diferite piese, decît să spună ceva de la ea...

MARIA : Pare o fată de treabă...

VALERIU : Să lăsăm impresiile de primul moment. La drept vorbind, și eu mi te închipuiam altfel.

MARIA : Și acum, dezamăgit.

VALERIU : Nu, Mircea însă e atît de provincial că nu-mi puteam închipui o prietenă decît pe măsura lui...

MARIA : Sper chiar să fiu pe măsura lui. Mircea e un om cinstit, săritor, curat sufletește...

VALERIU : Naiv...

MARIA : Depinde ce înțelegi dumneata prin naiv. Mie mi se pare un visător...

VALERIU : Când unii nu gândesc la nimic, pretind că visează.

MARIA : Ești neînchipuit de rău...

VALERIU : Ești neînchipuit de frumoasă...

MARIA : Dar asta ce vrea să însemne ? Atac frontal la o provincială ? A sosit prostuța într-un oraș mare și primul venit socoate că trebuie să-i cadă în brațe.

VALERIU : Te rog să nu mă înțelegi greșit. A fost așa ca o pornire... N-am vrut să te jignesc. Dar știi, pe neașteptate îți apare înaintea ta un om deosebit, o femeie care te farmecă și îți pierzi cumpătul...

MARIA : E grav. Mircea îmi povestise că ești un om teribil de calculat...

VALERIU : Ți-a vorbit Mircea despre mine ? Că sint calculat ? Il omor ! Și probabil că în comparație cu el, care e un sentimental ? Ce ipocrit !

MARIA : Nu prea înțeleg mobilul acestei supărări. Mircea mi-e prieten. Înainte de a se întoarce din vacanță, aflind de hotărârea mea de a veni aici, mi-a povestit de dumneata. De dumneata și de Mimi. Nu ? Parecă așa o cheamă pe fata cu care voi locui în cameră...

VALERIU : Ți-a povestit de mine și de Mimi ! ? Categoric, trebuie ucis...

MARIA : Să lăsăm gluma la o parte. Mircea n-a făcut decît să vă descrie din punctul de vedere al caracterelor. Și atât. Așa că nu pricepe de ce te enervezi. Mai bine să fim prieteni. Să știi — dacă n-ai aflat pînă acum — că o provincială nu poate fi cucerită la iuteală. Înainte, cînd veneai într-un oraș mare, intrai în contact cu o lume de care te despărțea o diferență uriașă și, amețită, cădeai. Acum însă diferența s-a șters. Avem posibilitatea să ștîm tot atitea lucruri ca și dumneavoastră cei din orașele mari. Așa că sîntem cu mult mai greu de uluit, chiar de către un tînăr intelectual plin de viitor.

VALERIU : Încă o dată, te rog să mă ierți. Ai spus adineauri că nu poți fi cucerită la iuteală. De acord. Dar nu la iuteală, ci în timp, să-mi îngădui să încerc...

MARIA : Va să zică, lupta continuă. Bine...

VALERIU : Continuă. Nu știu cum m-a descris Mircea, dar poate ți-a spus că dacă-mi pun în cap ceva, lupt și obțin întotdeauna...

MARIA : Obții, ce ? Un obiect, un titlu, glorie ? Dar o femeie nu face parte din obiectele care pot fi obținute. La asta te-ai gândit vreodată ?

VALERIU : Cunoșc totul foarte bine. Le-am citit și în revistele de specialitate...

MARIA : Există reviste în specialitatea asta ?

VALERIU : Vreau să spun în revistele organizației de femei... Să nu ne pierdem însă în divagații, fiindcă dintr-un moment într-altul trebuie să se întoarcă Mircea. Spune-mi

sincer : ce te leagă de el ?

MARIA : Ți-am mai spus : sîntem prieteni din copilărie... Alteceva ce-ar putea fi ?

VALERIU : Atît am vrut să știu. Aș fi avut remușcări poate cîndva. Sîntem totuși prieteni... Deși în materie de dragoste, sentimentele de prietenie trebuie să treacă pe-al doilea plan...

MARIA : Nu înțeleg ce tot spui...

VALERIU : Nu-i nimic de neînțeles. Îmi plăci, mi-ai plăcut din prima clipă și-mi plăci din ce în ce mai mult. Nu știu dacă există dragoste la prima vedere, dar dacă există, atunci asta e. Un erou de roman vorbea despre femeia singelui său, ca să caracterizeze revelația iubirii pe care o simți de la prima întîlnire...

MARIA : Iar sentimente de posesiune ? Ce-i aia „femeia singelui meu” ? Oare femeia nu trebuie întrebată ?

VALERIU : Și dacă aș întreba-o ?

MARIA (emoționată) : N-ar spune da... n-ar spune nu... deocamdată... Voi vă aprindeți repede, dar noi trebuie să ne giudim mai bine fiindcă focul nostru arde timp mai îndelungat...

VALERIU : Îți mulțumesc și pentru acest răspuns. (Îi ia mîna și i-o sărută, în timp ce intră Mircea care rămîne consternat la ușă.)

MARIA (jenată) : Uite-l și pe Mircea. Unde-ai fost dragă ? M-am uitat după tine pe peron și nimic...

MIRCEA : Și eu m-am uitat după tine și tot nimic... Bine că ai nimerit...

MARIA : A fost o idee bună că mi-ai dat și adresa. Așa că m-am descurcat singură...

MIRCEA : Da, vād că te-ai descurcat... Cred că nu mai e nevoie să fac prezentările. Am impresia că v-ați și cunoscut. Nu ?

MARIA : Valeriu a fost destul de amabil ca să-mi țină tovărășie pînă la venirea ta.

MIRCEA : Vă spuneti și pe nume... Totuși n-au trecut decît 15 minute, maximum 20...

VALERIU : Ascultă, Mircea. După nerăbdarea ta de astăzi, bănuiam că ai să fii mai entuziasat la prima întîlnire cu Maria.

MIRCEA : Păi și sint entuziasat. Nu se vede ?

MARIA : La drept vorbind, nu prea. Dar, între prieteni nu-i nici o supărare.

MIRCEA : Nu, nu-i nici o supărare...

MARIA : Atunci, hai să ne îmbrățișăm ca în vremea copilăriei. (Se îndreaptă spre Mircea ca și cînd ar vrea să-l îmbrățișeze. Mircea îi întinde mîna pe care i-o strînge oarecum mecanic.)

MIRCEA : Bine-ai venit, Maria. Încă nu te-ai ureat în camera ta ? Am să-ți duc eu bagajul. O să dormi împreună cu Mimi. Ai și cunoscut-o ? Așa cum ți-am mai povestit, este studentă la teatru, o fată bună, sinceră... (Ies. După scurt timp, Mircea se întoarce singur. Cei doi se privesc jenați.)

VALERIU : Poți să-mi spui ce-a fost scena asta penibilă ? Din exuberanțul de adineauri, te-ai transformat într-un sloi de gheață.

MIRCEA : Ascultă, nu vreau ca fata asta să cadă victima unui esec sentimental.

VALERIU : Mai întâi, fata asta știe să se apere foarte bine și singură. Dacă vrea, bineînțeles. Și, în al doilea rând, să-ți retragi cuvintele „escroc sentimental“.

MIRCEA : Nu retrag nimic.

VALERIU : Atunci argumentează : de ce s-a escroc sentimental mai mult ca tine, de pildă ?

MIRCEA : Fîldeacă zbori din floare în floare. Azi eu Mimi, mâine cu Maria, poimîine cine știe cu mai cine...

VALERIU : Și eu pretind că, dacă cineva dintre noi este escroc sentimental, atunci acela ești tu.

MIRCEA : Eu ?

VALERIU : Da, tu. O iubești pe Maria, ai iubit-o încă din copilărie... Dar nu i-ai spus niciodată adevărul. Ai întreținut o falsă prietenie. Te-ai bucurat de apropierea ei cu speranțe nemărturisite. Ți-era teamă că, dacă le-ai fi dat în vileag, te-ar fi îndepărtat. Sentimental de doi bani ce ești...

MIRCEA : Te rog să încetezi. E o prostie...

VALERIU : Protestezi ? Adică escrocheria continuă. Ei, bine, află că e prea târziu. Îmi place, o iubesc și i-am spus-o. A fost așa, ca o revelație, dar i-am spus-o.

MIRCEA : Dar de-abia v-ați cunoscut...

VALERIU : E adevărat, nu credeam în dragostea la prima vedere, dar dacă s-a întîmplat, s-a întîmplat.

MIRCEA : Și ea ?

VALERIU : Ea n-a spus nici da, nici nu. Deocamdată. Dar acest „deocamdată“ îmi dă aripi, înțelegi ?

MIRCEA : Din păcate, da. Încă o inimă străpunsă de floarea ta asasină.

VALERIU : Ți jur că e ultima. Ca dovadă, îți declar solemn c-o iau de soție.

MIRCEA : Și ea a consimțit ? Ai întrebat-o cel puțin ?

VALERIU : Încă nu, dar va consimți. Mi-a spus că „deocamdată“ nu-mi răspunde nici da, nici nu. Înțelegi tu ce înseamnă „deocamdată“ ?

MIRCEA : În mod logic ar fi jumătate da, jumătate nu.

VALERIU : Dar după o anumită logică, pe care tu nu ai cum s-o pricepi, înseamnă sută-n sută da.

MIRCEA : Rămîne de văzut ce logică va învinge. Eu unul am să încerc să-i explic...

VALERIU : Orice explicație este lipsită de sens...

MIRCEA : Ba da. Am să-i spun mai întâi că ai calitate, că ești un student bun, pe alocuri cu unele scilipiri deosebite, că te așteaptă un viitor frumos. Cît privește însă caracterul...

VALERIU : Ce știi tu despre caracterul meu ? Ce-mi poți reproșa în afară de cîteva legături, așa cum au nenumărați colegi de-ai noștri ?

MIRCEA : Nimic, în afara unui egocentrism violent, care poate jigni orice sentiment curat al celor din jur...

VALERIU : Ceva asemănător mi-a spus și Mimi. Dar nu m-a convins. Sint un om cinstit. N-*am* furat niciodată nimic. Îmi înde-

plinesc și chiar îmi supraîndeplinesc toate îndatoririle de învățătură și obștești. În lumea noastră studentescă mă stimează cu toții și eu îi stimez pe toți cei care merită. Am gânduri de viitor — pe care le cunoști și tu — dintre cele mai serioase. E adevărat sau nu ?

MIRCEA : Ai un fel de-a fi care-i ține pe alții în umbră...

VALERIU : Nu-i șticesc eu.

MIRCEA : Și asta-i adevărat. Dar nu ajunge. Tochmai pentru că ești un om înzestrat, trebuie să-i ridicii pe alții pînă la tine. Măcar pe laturile pe care te pot ajunge. Altminteri, ceilalți îți vor simți mereu jugul, un jug poate bătut în pietre scumpe, dar cu atît mai greu de suportat...

VALERIU : Aiureli. Spune mai bine că ești gelos din cauza Mariei...

MIRCEA : Da, sint gelos din cauza Mariei. Dar acum mă preocupă mai mult ce se va întîmpla cu fata asta, dacă va învinge acest „deocamdată“ al tău.

VALERIU : De asta să nu te îndoiești. Uite Mircea, îmi pare rău. Aș fi preferat să fie altă o fată oarecare, să nu mă intereseze. Te-aș fi ajutat să realizezi ceea ce timiditatea asta a ta te împiedică. Lucrurile nu stau însă așa. Nu e vina mea și acum e prea târziu. Tot ce-ți pot făgădui este că voi face totul ca Maria să fie fericită. Pe măsura posibilităților pe care le voi avea, nu-i va lipsi nimic. N-o s-o las multă vreme să-și bată capul nici cu studiile astea ale ei de chimic, pe care vrea să le înceapă. Voi cîștiga destul pentru amîndoi : ea să aibă grijă de casa noastră, de fericirea noastră. Iar eu voi munci pentru amîndoi. Dacă vei veni să ne vezi, vei întîlni o căsnicie ideală...

MIRCEA : După chipul și asemănarea ta, Valeriule. Eu nu i-aș fi putut oferi nimic din toate astea. Voi fi probabil profesor de matematică la un liceu. Soția mea ar trebui să muncească și ea. Ca să fiu sincer, pasiunea Mariei pentru chimie mă ducea cu gîndul la faptul că vom lucra împreună ca profesori la aceeași școală. Cu tine însă nu mă pot măsura, deși știu că dacă aș lupta și aș cîștiga lupta, aș îndrepta viața Mariei pe un făgaș mai sănătos. Sint însă laș în felul meu, sint dacă vrei și eu unul din cei ce trăiesc în umbra ta...

VALERIU : Exagerezi în speculațiile astea idioate. Sint și eu un om ca alții. Pe Maria însă, te asigur, o voi face fericită.

MIRCEA : În umbra ta, Valeriule, în umbra ta...

VALERIU : Numește asta cum vrei. Eu însă o numesc o căsnicie care va fi fericită. Pentru a obține asta, îți făgăduiesc, nu voi preceptui nimic, nici noapte nici zi. Dar să nu vindem pielea ursului din pădure...

MIRCEA : Pînă și zicalele pe care le folosești se referă la vînzare și cumpărare. Dacă aș ști cum, i-aș explica diferența dintre fericire și pielea ursului din pădure. Dar mă va înțelege oare ? Cei mai mulți oameni înțeleg

numai ce le face plăcere să înțelegă la un moment dat. Pentru rest sînt complet opaci. Pînă cînd înțelegerea devine zadarnică, fiindcă e prea tîrziu.

VALERIU : Dramatizezi prea mult lucrurile...

MIRCEA : Poate. Te rog să mă ierți. Însă ultimul sfert de oră mi-a întors viața în altă direcție decît cea pe care o sperasem ani de zile. Este însă și vina mea. Să nu spui nimănui, dar construisem dragostea de unul singur, am hrănit-o cu iluzii și mi-am

infrumusețat-o mereu în gînd... Cu glas tare n-am rostit-o niciodată pînă acum. Și edificiul s-a năruit, fiindcă nici nu se putea altfel. Și-acum plec. Mă mut la cămin. Dacă întreabă de mine, găsești tu un motiv. Ah, și mai este ceva. Ți lăsesem s-o ajut pentru examenul de matematici la admitere... Asta poți s-o faci și tu. Ești doar în ultimul an la Politehnică...

La revedere.

(Iese. Valeriu face un gest de resemnare, după care cade cortina.)

TABLOUL II

Scena următoare se petrece după aproximativ doi ani, doi ani și jumătate, în locuința lui Valeriu și a Mariei. O încăpere modest mobilată, dar cu gust și foarte îngrijită. Maria se întoarce de la piață însoțită de Mircea care-i poartă pachetele.

MARIA : Uite o surpriză care iese din comun. Să te întâlnești în orașul nostru. Meriți să fii sancționat. Ai sosit în septembrie și timp de o lună ai stat ascuns ca un urs în birlog. Dar ia, te rog, loc... (Se așează amin-doi.)

MIRCEA : Am fost mutat aci cînd a început școala. Și am avut mult de lucru la catedră, apoi pînă mi-am găsit o locuință...

MARIA : Puteai veni să stai la noi.

MIRCEA : N-aș fi vrut să vă deranjez.

MARIA : Nu-i nici un deranj. Fabrica ne-a pus la dispoziție o locuință destul de mare și, pînă una alta, găseam un pat pentru tine. Oricum însă, fie că preferai să dormi la hotel, fie pe o bancă în parc, un telefon tot s-ar fi convenit să ne dai. Să știi că Valeriu o să fie foc de supărat...

MIRCEA : Da, ai dreptate. Să lăsăm însă asta. Am fost nepoliticos. Știu. Dar să vorbim mai bine de cîte s-au întîmplat de cînd nu ne-am mai văzut...

MARIA : Mai bine zis, de cînd ai dispărut în mod misterios, lăsîndu-mă numai cu Valeriu și cu Mimi. Am încercat să aflu ce s-a întîmplat și ei mi-au spus că, datorită pensionării tatălui tău, nu mai poți plăti gazda în oraș, așa că te-ai mutat la cămin. Te-am căutat o vreme, însă zadarnic. Erai de negăsit. Mai ales că aveam nevoie de tine...

MIRCEA : Aveai nevoie de mine?

MARIA : Da, sau mai bine zis, de sfatul tău. Valeriu mă ceruse de soție. Graba asta a lui, stăruința și, mai ales, certitudinea pe care o avea că și eu îl iubesc, mă cam descumpăniseră. Aveam nevoie de un sfat. Mimi mi-a spus că nu mi-l poate da, fiindcă arc capul plin de roluri și că risc să capăt, în loc de sfat, o rețetă de dragoste prescrisă de un oarecare dramaturg. Pe urmă am aflat că între ea și Valeriu fusese o legătură trecătoare, pe care ea a rupt-o cea dintîi. Apropos, de Mimi mai știi ceva?

MIRCEA : Îmi serie din cînd în cînd. E angajată la teatrul din Piatra Neamț. Cînd s-a dus mai întîi acolo, regizorul a distribuit-o în toate piesele, deși unele roluri nu i se potriveau. Cu toții manifestau un mare entuziasm la adresa talentului ei. Într-o zi, i-au propus să joace într-o tragedie clasică. „Cu mîntura mea?” — a întrebat ea. „Eu m-am născut pentru roluri de subretă”. „Nu, că așa-i viziunea mea” — răcnea regizorul. C-o fi, c-o păți, au obligat-o să joace și a fost o cădere. Apoi entuziasmul s-a răcit, mai ales că venise o nouă generație de la Institut care alimenta viziunea regizorului și entuziasmul conducerii. Și Mimi scrie că abia acum a început să facă meserie: roluri mai mari sau mai mici, pe care le compune, cu conștiinciozitate, ceea ce a schimbat entuziasmul trecător al celor din jur, cu respectul pentru profesionalismul de nădejde.

MARIA : Îmi pare bine pentru ea. Dar tu?

MIRCEA : Drumul meu a fost mai simplu. După ce am terminat facultatea, am fost repartizat profesor de matematici la o școală generală dintr-o comună. Pe lingă curs, făceam și lucrări pe care le trimiteam la Gazeta Matematică. Într-o zi, am fost chemat la Minister, felicitat pentru una din aceste lucrări și mi s-a dat o listă de cîteva orașe unde mă pot muta odată cu începerea noului an școlar. Așa am ajuns aci.

MARIA : Într-o bună zi, o să te cheme la Universitate...

MIRCEA : Dacă o să mă cheme, o să mă duc. Dar să știi că nu cu am să cer.

MARIA : Sînt convînsă. Tu nu ceri niciodată nimic...

MIRCEA : Dar tu, dar voi?

MARIA : Noi ne-am căsătorit, imediat după ce am dat examenul de admitere la chimie. A urmat un an, în care împărțeam preocuparea pentru învățatură cu grija gospodăriei

modeste. Valeriu era în ultimul an și muncea cu disperare. Trebuia îngrijit. Așa că n-am fost o studentă prea strălucită. Totuși, examenele mi le-am luat. Apoi, Valeriu a fost repartizat aci. Lumea e foarte mulțumită de el. Într-un timp record, secția lui a ajuns cea mai bună din tot combinatul. Acum blestemă toată ziua. Zice că abia au trecut doi ani de cînd a terminat Institutul și tot ce-a învățat acolo nu mai este suficient. Așa că s-a pus cu burta pe carte. S-a abonat la o grămadă de publicații din străinătate, care-l costă enorm și studiază zi și noapte.

MIRCEA : Așa c. Tehnica merge cu asemenea pași înainte, că, dacă nu te pui la curent mereu cu ceea ce apare, te depășesc noii absolvenți. Noi am învățat în facultate la nivelul cunoștințelor de-atunci. În doi ani însă, multe s-au mai schimbat... Dar tu ? Tu ce-ai făcut ?

MARIA : Eu cu gospodăria. Știi, Valeriu trebuie să aibă totul la dispoziție ca să poată lucra...

MIRCEA : Și cu visul tău, chimia ?...

MARIA : E un vis care mai poate să aștepte. M-am înscris în continuare, la fără frecvență, dar anul ăsta n-am dat decât un examen în vară și celălalt acum. Le-am trecut la limită. Dacă va continua așa, ori voi fi exmatriculată, ori o să-mi realizez acest vis peste vreo zece ani...

MIRCEA : Fericită ?

MARIA : De ce n-aș fi ? Am un bărbat care mă iubește și-l iubesc. E un om pe care-l stimează toată uzina, se bucură de trecere pretutindeni. Grijă pentru el mă absoarbe complet. Ce s-ar face dacă aici, acasă, n-ar găsi liniștea cuvenită după zbucriumul unei zile de muncă ? Poate că e greu de priceput, dar în succesele lui profesionale văd întotdeauna și părțile mele, neînsemnate poate, dar există. Și mai este dragostea ce mi-o poartă. Mereu îmi spune că eforturile lui de acum vor fi încununete de o viață mereu mai frumoasă pe care mi-o va oferi mie. Visează să avem o casă elegantă, o mașină, călătorii și cite și mai cite. Și îndirjirea lui în muncă arată că toate acestea nu sînt vorbe goale. Spune singur : nu-i asta oare fericire ?

MIRCEA : Da, este și ăsta un aspect al fericirii. Să sperăm că vor veni și celelalte. MARIA : Tu, dacă ai fi fost, pe vremuri domnitor, ți s-ar fi spus Mircea cel sceptic. Spune mai bine, nu rămii cu noi la masă ? Să-ți pun și ție un tacim.

MIRCEA : Nu, mulțumesc, am fâgăduit unui coleg să luăm masa împreună... Și e tocmai ora... (Se scoală.)

MARIA : Un coleg sau o colegă ?

MIRCEA : Dacă le-ai vedea pe colegele mele, nu m-ai mai suspecta... Fiecare e la o vîrstă că mi-ar putea fi și mamă.

MARIA : Valeriu însă o să se supere că te-am lăsat să pleci...

MIRCEA : Bine, am să mă întorc după masă să bem împreună o cafea. La revedere.

MARIA : La revedere, și-ți mulțumesc pentru acest tur al amintirilor. Te aștept după masă.

(Rămasă singură, Maria aranjează masa din centrul camerei, cînd intră Valeriu. E mai bine îmbrăcat ca în primul tablou, puțin mai maturizat, chiar cu o doză de solemnitate.)

VALERIU : Rună ziua, Maria. (O sărută.)

MARIA : Rună ziua.

VALERIU : Am o veste bună. Plecăm la București. De tot. Ne mutăm acolo.

MARIA : Ce tot vorbești ! ?

VALERIU : Să vezi cum s-a-ntimplat. Pe nepusă masă, și-a făcut apariția în fața direcției o limuzină neagră. Din ea a coborît însuși ministrul. Alarmă în tot combinatul. Ne cheamă pe toți șefii de secție, ne spune citeva cuvinte de salut, după care cere să viziteze secția mea. O cam sfeclisem, dar mi-am revenit repede. Am străbătut secția în lung și-n lat, s-a interesat de cele mai mici amănunte, a stat de vorbă cu muncitorii, mai ales cu cei vîrstnici și, mai în glumă, mai în serios, scăpa și cite o întrebare privitoare la mine. După ce a cotrobăit peste tot, mi-a spus că urmează să se construiască la București o uzină unică pe țară, un fel de uzină de prototipuri, că profesorul Băiculescu de la Politehnică m-a recomandat pe mine pentru postul de inginer șef, dar că el, adică ministrul, ținînd cont de importanța noii întreprinderi, a vrut să se convingă personal la fața locului cum muncesc și, mai ales, ce crede colectivul despre mine. Pe scurt, mi-a propus să predau aci totul și peste două săptămîni să mă prezint la noul post spre a participa la proiectarea noii construcții și la achiziționarea utilajelor. Ei, ce zici de asta ?

MARIA : E minunat. Cred că așa o să-mi fie și mie mai ușor să termin facultatea.

VALERIU : Probabil. Dar tu pricepi ce înseamnă ca la vîrsta mea să ajung inginer șef la o uzină cu caracter de unicat ? Ți dai seama ce perspective ni se deschid ?

MARIA : Ți se deschid. Pentru că eu, cu lingura și strachina...

VALERIU : Nu trebuie subapreciate nici acestea. La București, vom cultiva relații. Va trebui să fii, în același timp un bun inginer și un om de lume. Asta, pe lângă conștiinciozitate, inițiativă și studiu, o să ne împingă înainte.

MARIA : O să te împingă pe tine. Cit mă privește pe mine, ți-am mai spus : lingura și strachina.

VALERIU : S-ar părea că nu ești prea entuziasmată.

MARIA : Ba sînt. Te așteaptă un viitor strălucit. O clipă am crezut că aș putea intra și eu în aceste calcule. Nu, evident, cu aceeași strălucire, dar măcar ca o modestă profesoară de chimie...

VALERIU : Tot visul ăsta al tău de belferiță de tirg provincial. Cînd, la anii tăi, la frumusețea ta, vei deveni cu siguranță una din cele mai admirate femei din București.

MARIA : Admirate, dar pentru ce ?

VALERIU : Pentru că ești soția mea, pentru că ești frumoasă, pentru că vei fi elegantă...
MARIA : E cam puțin... Dar, însfirși... Să mergem la masă. (Ea iese spre bucătărie, el se așează la masă deschizând o carte tehnică. Maria se întoarce cu mîncarea. De aci înainte, conversația se va purta mîncînd, el însă citînd în același timp. Oarecari pauze între replici.)

MARIA : Vrei și puțin vin ?
VALERIU : Nu, am mult de lucru astăzi. Dealfel și-n zilele următoare.
MARIA : E ceva special ?

VALERIU : Vreau să grăbesc predarea. În par, trebuie să citeșc citeva studii. Să nu par neinformat cînd ajung la minister...

MARIA : Dacă te-au ales pe tine, înseamnă că nu te consideră neinformat.

VALERIU : Lasă că-i știu eu ! Trebuie luați tare de la început. Numai așa ajungi să-i călărești...

MARIA : Ce-i aia să-i călărești ? E foarte bun studiul, ca să meargă treaba mai bine. Dar de dragul de a epata !...

VALERIU : Trebuie și una și alta...
MARIA : Iartă-mă, dar nu înțeleg...
VALERIU : Nici nu trebuie. Esențialul este să fii frumoasă, cît mai frumoasă...

MARIA : Și asta intră în calculele tale.
VALERIU : Nu în primul rînd. Dar mă poți ajuta.

MARIA : Vorbești astăzi într-un limbaj cu care nu mă pot împăca...

VALERIU : Uite ce-i, mi se încrușează mii de gânduri în cap, mii de planuri de viitor. Conversația asta și intențiile tale moralizatoare mă stînjenesc.

MARIA : Cam grosolan spus, dar tac... în așteptarea scuzelor...

(Pauză)

MARIA : Ah, m-ai luat repede și era să uit. Știi cine-a fost pe aici ? Mircea...

VALERIU (indiferent) : A venit în vizită ?

MARIA : Nu, a fost mutat în orașul nostru acum o lună, dar n-a vrut să ne deranjeze...

VALERIU : Foarte bine a făcut. De ce n-a continuat ?

MARIA : Ne-am întîlnit pe stradă și eu l-am adus aci ca să stăm de vorbă...

VALERIU : Și v-ați făcut reciproc autobiografia...

MARIA : Mi-a vorbit și de Mimi, cu care este în corespondență...

VALERIU : Nici nu se putea fără Mimi !

MARIA : De ce te superi, sînt doar prietenii tăi...

VALERIU : Au fost.

MARIA : Bine, hai să zicem că au fost. Asta înseamnă că nu trebuie să te mai intereseze ?

VALERIU : Femeia lui Dumnezeu, pricepe o dată că ne aflăm la o cotitură a existenței

noastră, cînd va trebui să ne intereseze acei oameni care sînt legați de viitorul nostru, nu de trecut. Din acest punct de vedere, un profesoraj de provincie și o actriță din Dorohoi...

MARIA : ...Din Piatra Neamț.
VALERIU : Fie și din Piatra Neamț, nu-și au locul în viitorul nostru.

MARIA : În al tău, poate. Pentru mine, ei sînt o pîrtică din viața mea. Și apoi, Mircea a fost așa de bucuros că lucrează acum în același oraș cu noi, că ne vom putea vedea...

VALERIU : Bucuria lui e ușor de înțeles. Din fericire, e de scurtă durată : maximum două săptămîni.

MARIA : Știi, se întoarce să ia cafeaua cu noi...

VALERIU : O s-o ia numai cu tine. Va fi cu atît mai mulțumit. Eu plec. Am de lucru.
MARIA : Ce-s vorbele astea ?

VALERIU : Sînt vorbe ca toate vorbele. Ii ofer lui Mircea posibilitatea să bea zilnic o cafea numai cu tine. Paisprezece cafele, apoi adio. E ultima plăcere pe care i-o mai pot face. Și-acum iartă-mă dacă am fost puțin cam iritat, dar emoția de azi mi-a dat o stare de euforie. Am plecat. La revedere. (O sărută, în timp ce ea rămîne țepănă. După plecarea lui, plînge tăcut citeva secunde. La ușă se sună, ea se șterge pe față, se duce să deschidă și se întoarce cu Mircea.)

MARIA : Valeriu te roagă să-l scuzi. E foarte ocupat și a trebuit să plece. Știi, ne vom muta la București. Valeriu a primit o altă funcție acolo...

MIRCEA : Vă mutați exact cînd am sosit eu. Ei ce să-i faci ! Să fie într-un ceas bun.

MARIA : Mulțumesc. Într-o clipă va fi gata și cafeaua promisă. Am întotdeauna apă fiartă pregătită.

MIRCEA : E foarte practic așa. (Maria iese, vorbind din bucătărie.)

MARIA : Într-adevăr, e foarte practic. Spune-mi, vrei mai dulce sau mai amară ?

MIRCEA : Mi-e indiferent...

MARIA : Mie-mi place cafeaua amară.
MIRCEA : Atunci să fie și a mea amară.

(Maria intră cu cafelele. Il servește și se așează și ea la masă.)

MARIA : Reii multe cafele ?

MIRCEA : Numai la școală, în fiecare creație.

MARIA : Toate amare ?

MIRCEA : Da, toate amare.

MARIA : Și nu-ți fac niciodată rău ?

MIRCEA : Nu, dimpotrivă.

MARIA : Curios.

MIRCEA : E într-adevăr curios.

(Conversația care a lincezit arată că nu au ce-și spune mare lucru, că ce-l preocupă pe fiecare nu poate fi exprimat, așa că își beau cafelele fără a-și vorbi, în timp ce cade cortina.)

TABLOUL III

Sintem în holul-sufragerie al apartamentului Mariei și al lui Valeriu din București. Mobilier ales cu gust, modern, dar nu luxos sau costisitor. Judecând după încăperea în care ne aflăm, apartamentul pare a fi într-un bloc nou, cu tot confortul, dar nu prea mare. În încăpere, Mimi singură, îmbrăcată ca de oraș, cercețează locul cu privirea. Sosirea ei a întrerupt-o pe Maria din dereticat, deoarece într-un colț se vede rezemat de perete aspiratorul de praf. După câteva secunde intră Maria, îmbrăcată într-o rochie de casă destul de modestă și cu o hasma pe eap, aducând pe o tavă două cafele.

MARIA : Nici n-ai idee ce plăcere mi-a făcut

venirea ta. Deși, dacă mi-ai fi dat un telefon

mai înainte, mă găseai cel puțin îmbrăcată...

MIMI : Lasă dragă, doar am venit pentru

tine, nu pentru rochie... Și-apoi am șters-o

englezește de la ședință în timpul unui re-

ferat despre rolul teatrelor din provincie și-

nut de un personaj care pariez că n-a părăsit

în viața lui Bucureștiul, decît poate cel mult

pină la Sinaia...

MARIA : Ești neschimbată...

MIMI : Te înșeli. Sint o persoană cu nume-

roase sarcini obștești : președinta comitetului

sindical al teatrului, vicepreședinta comisiei

de femei, deputată în sfatul raional... Ce

să-ți spun : cum scap de o repetiție alerg

iute la cite o ședință, de la ședință la spec-

tacol și tot așa, în galop cit e ziua de

lungă...

MARIA : Și soțul tău ?

MIMI : Soțul meu, la teatru, e pe post de

prim amoretz. Ce mai : frumosul orașului.

Toate femeile cînd îl văd dau ochii peste

cap și se-ntreabă cum de s-a căsătorit cu

o actriță de comedie, el Romeo, el Tristan.

Și fiecare se visează o Julietă, o Isoldă,

deși cum late în diametru. În realitate însă

e un băiat de treabă, înspăimîntător de în-

drăgostit și de credincios și cu mult respect

pentru sarcinile mele obștești, așa că s-a

specializat în arta culinară, în spălatul va-

selor și al rufelor. Și să-l vezi tu pe Romeo

ce sarmale știe să facă !...

MARIA : Mă uit la tine și nu înțeleg cum

s-a transformat fetița de altădată...

MIMI : Poate că fetița de altădată nici n-a

existat în realitate. Poate că erau doar niște

aparențe, care v-au înșelat. Eu eram cea cu

capul de păsărică ; voi erați intelectualii,

oamenii cu greutate. Și, desigur, nu mă pot

compara nici cu Valeriu, nici cu Mircea,

laborantă. Glumește, dar au nevoie de oa-

meni, măcar cu o oarecare calificare !...

MARIA : Au nevoie de oameni cu calificare...

MIMI : Sint înnebuniți, zău...

MARIA : Și eu care am visat toată viața

să fiu chimistă, m-am calificat în minuirea

aspiratorului de praf...

MIMI : Să nu exagerăm : ai casa ta, un soț

care a făcut progrese mari într-un timp

scurt...

MARIA : El. Dar eu ?

MIMI : Ți-ai ales singură drumul ăsta...

MARIA : L-am ales, dar nu credeam că o să

fie atît de lung. Am sperat că, la un mo-

ment dat, voi putea reveni la pasiunea și

aspirațiile mele. Valeriu însă găsește mereu

argumente ca să amine... Anii trec și eu mă

lipesc tot mai tare de cratiță, pînă cînd nu

mă voi mai putea desprinde.

MIMI : Rămîne dragostea...

MARIA : Da, îl iubesc, mă iubește... Dar cit

va mai dura ? Cînd voi mirosi toată a ulei

încins și a sos tomat, crezi că dragostea nu-și

va lua zborul către mirosuri mai subtile ?

Și afară de asta, mă chinuie un fel de senti-

ment de inutilitate... Aș fi vrut să am un

copil. Dar Valeriu spune să mai așteptăm,

să ne creăm mai întii o situație.

Ce legătură are una cu alta ? Nu știu. Mereu același

gînd și același argument : să avem o situație

mai bună. Dar pînă cînd ? Un copil m-ar

lega, mi-ar da un scop în viață. Pe cînd

asa...

MIMI : Îl ai pe Valeriu...

MARIA : Îl puteam avea și altminteri. Dacă

aș fi destul de tare, ar trebui să mă opresc.

Să frinez și să pornesc pe o cale proprie.

Dacă dragostea lui Valeriu va fi destul de

puternică, va accepta. Dacă nu, să-mi calc

pe suflet și gata...

MIMI (care, între timp, se apropiase de o

fereastră) : Vorbești de lup... Uite-l pe Va-

leriu cu încă cineva.

MARIA (care a venit și ea la fereastră) :

E cu cineva străin. Și ureă la noi. Dracul

l-a pus ! Nu știe că acum totul e deranjat.

Și eu, uite, în ce hal sint...

MIMI : Ei lasă. Treceam dincolo și gata. (Ies.)

(Între Valeriu însoțit de directorul general,

un bărbat între două virste. Valeriu este îmbrăcat într-un costum închis de o eleganță corectă.)

DIRECTORUL : Îmi pare rău că te deranjez la ora asta, dar dumneata ai vrut-o. Eu puteam aștepta în stradă pînă ce schimbă șoferul cauciucul la mașină...

VALERIU : Coincidența a făcut ca accidentul să se producă lingă locuința mea și să fiu și eu de față. Așa că, oricum, la o cafea timpul trece mai ușor. Luați loc, tovarășe director general.

DIRECTORUL : Îți mulțumesc. O cafea nu refuz niciodată. (Se așează.)

VALERIU (deschizînd ușa spre camera alăturată) : Maria ! Maria !

MARIA (de dincolo) : Poftim.

VALERIU : Adu-ne, dragă, două cafele. Dar repede, te rog. Ne grăbim.

DIRECTORUL : Văd că te-ai instalat destul de bineșor pentru început. Desigur, va trebui să-ți găsim ceva mai bun...

VALERIU : Să știți că nu mă plîng. Deși nu mi-ar strica o cameră de lucru în care să mă pot desfășura complet nestingherit...

DIRECTORUL : Ultima dumitale lucrare arată că ești îndreptățit să ești așa ceva și că meriți toată recunoștința noastră. Trebuie să mărturisesc cinstit că, fără intervenția dumitale, am fi întîrziat cel puțin jumătate de an.

VALERIU : Să nu exagerăm. A fost o idee la cristalizarea căreia au contribuit mai mulți...

DIRECTORUL : Modestia dumitale e un apănaj al unei foarte puternice îngimfării... Să știți că eu am experiență la oameni... (Rid amîndoi.)

(Intră Maria aducînd cele două cafele. E îmbrăcată la fel ca la începutul tabloului. Valeriu face un gest ca, și cînd ar vrea s-o prezinte, dar, văzînd cum e îmbrăcată, renunță.)

DIRECTORUL (către Maria) : Nu te supăra, fetiço. Te rog și un pahar cu apă, dar nu de la frigider. (Către Valeriu.) Știi, mie mi se inflamează imediat amigdalele... (În acest moment, vădit enervată, Maria face un gest greșit și-l stropțește pe director cu cafea pe haină.)

MARIA : Vă rog să mă iertați...

DIRECTORUL (fără a părăsi un aer de amabilitate agasată) : Lasă, lasă, fetiço. Adu-mi apa că nu-i mare lucru. (Se șterge cu batista, în timp ce Maria iese.) Este și asta o meserie. servitul... Uneori are dreptate soția mea cînd spune că nu mai poți găsi o femeie de serviciu care să aibă simțul acestei profesiuni.

VALERIU (jenat) : Da... dar...

DIRECTORUL : Ascultă-mă pe mine : așa e. Și încă femeia dumitale de serviciu e tînără, draguță... Se mai iartă. Dar la mine acasă, nevastă-mea angajează numai babe potice... cică au experiență, dar tot mă stropesc pe haine cînd servese la masă.

(Intră Maria cu paharele cu apă. E foarte enervată. Îi face semn lui Valeriu să repună lucrurile la locul lor, dar acesta face un gest de neputință. Ea pleacă aproape plîngînd. Cei doi beau cafeaua.)

DIRECTORUL : Cit privește locuința, treci pe la mine într-una din zilele viitoare. Cînd vei avea timp. Și nu-i nevoie să te anunți dinainte. Trebuie să-ți spun că pe lista secretarei mele figurezi printre cei care pot intra la mine neanunțați. Îți mulțumesc pentru cafea. Cred că s-a schimbat roata, așa că putem pleca. O să te conduc mai iutii la birou...

VALERIU : Dar nu trebuie să vă deranjați...

DIRECTORUL : Nu-i nici un deranj. Și afară de asta ai pierdut oricum timp prea mult din cauza mea. Să mergem. Îmi pare rău că n-am găsit-o acasă pe tovarășa dumitale. Se spune că este o femeie deosebit de frumoasă. Mi-ar face plăcere să vă avem într-o zi la noi la masă... (Ies. Valeriu, cam abătut, ar fi vrut să rămînă, să se explice cu Maria, dar nu mai are încotro. Din camera alăturată intră Mimi.)

MIMI (vorbind cu Maria, care a rămas alături) : Să știi că mie nu-mi plac hotărîrile pripite. Ai să regreti...

MARIA (din camera cealaltă) : Nu mai am ce regreta.

MIMI : Și cu dragostea, cum rămîne ?

MARIA : Pot să iubesc și să fiu iubită fără să devin slujnică. Am îndurat destule. Acum pun punct.

MIMI : Dar a fost o conjunctură, o intimplare. Nu s-a putut descurca...

MARIA (intră, îmbrăcată într-un taior și cu o valiză în mînă) : Ai spus că la combinatul vostru chimie e nevoie de laboranți ? Ai spus că pînă una-alta pot să stau la tine ? Îți iei acum vorba înapoi ? Să știi că n-am să te deranjez mult timp. O să-mi găsească eu o cameră pe undeva...

MIMI : Dar nu despre asta e vorba, prostuto. Ai să stai la noi cît ai să poțtești. Mă gîndesc doar la căsnicia voastră...

MARIA : O căsnicie între un domn și o slujnică nu poate dura decît în două feluri : ori coboară el pînă la ea, ceea ce nu-i cazul, ori urcă ea pînă la el. Dacă mecanismul acesta va funcționa, s-ar putea să nu fie totul pierdut...

MIMI : Frumos spus. O replică de teatru...

MARIA : Tu tot la teatru te gîndești...

MIMI : ...Dacă ar veni cineva cu povestea întîmplării tale la teatru, știi ce i s-ar răspunde ?

MARIA : Nu mă interesează, știi, dar deloc... Acum nu mă mai interesează decît un singur lucru...

MIMI (urmîndu-și gîndul) : Preciș i s-ar spune că e neverosimilă... Înțelege ? Tu ai luat o hotărîre gravă, fără nici o subtilitate psihologică, fără nici un zbućium interior...

MARIA : Mă zbućium de ani de zile...

MIMI : Dar nu se vede...

MARIA : Nu toate suferințele se văd în viață cu ochiul liber...

MARIA : Ei, în viață ! Dacă nu vine viața în teatru, trebuie să aducem teatrul în viață... MARIA : Uite ce e : la ora asta nu-mi arde de improvizatii estetice și cu atit mai puțin de pseudoanalize psihologice... O să avem timp și pentru ele...

MIMI : Mă uit la tine și încep să te recunosc, așa cum erai cind ne-am întilnit prima oară. Apoi ai intrat în umbra lui și acum apari din nou la lumină. Să știi că-mi place ! Mă duc să caut un taxi și direct la gară ! (Aducindu-și aminte.) Și ședința ?... Să se țină fără mine... O să-mi povestească altii ce s-a hotărit... In zece minute să fii jos... (Iese.)

(Maria își pune câteva lucruri într-o valiză, serie nervos un bilet pe care îl lasă pe masă, cind sună cineva la ușă. Se duce să deschidă și se întoarce cu Mircea.)

MARIA (puțin descumpănită) : Mircea ? Tu, aici ? Tocmai acum ?

MIRCEA : De fapt sint în București de citeva săptămîni. Dar n-am vrut să vin pînă nu mi se lămurește situația... Am dat concurs pentru un post de lector la facultatea de matematici și abia azi s-a dat rezultatul... Am reușit... Am dat fuga la tine... Am vrut să fii prima care află... Nici n-ai idee ce bucuros sint că voi fi iarăși împreună cu vechii mei prieteni... cu tine...

MARIA : Ascultă, Mircea. Cu mine n-ai să fii împreună... Eu plec...

MIRCEA : Cum ?

MARIA : Eu plec din București să mă angajez laborantă la un combinat chimic...

MIRCEA : Iartă-mă, dar nu pricep nimic. Valeriu...

MARIA : Valeriu, pentru moment, nu există...

MIRCEA : Înțeleg, v-ați certat.

MARIA : Nu ne-am certat.

MIRCEA : Totuși vă despărțiți. (Hotărîndu-se brusc.) Uite, Maria, despărțirea asta nu trebuie să-ți schimbe felul de viață. Eu acum voi avea o situație destul de bună și, deși nu ți-am spus-o niciodată, din copilărie încă

toate visele mele erau legate de tine. Te iubesc, Maria, te-am iubit întotdeauna. Dacă între tine și Valeriu nu mai e nimic, vino cu mine...

MARIA : Ușor rezolvi tu lucrurile. Ca și cind ai avea în față o ecuație. Dar aici sint prea multe necunoscute. Mai întii, e bine să știi că pe Valeriu îl iubesc, dar l-am iubit pînă acum într-un fel care a fost greșit. Dacă dragostea asta e adevărată, trebuie luată de la început, pe cu totul alte baze, mai reale... de egalitate. Va rezista dragostea la această încercare — iată încă o necunoscută pe care toată matematica tot n-o poate rezolva, ci numai timpul...

MIRCEA : Dar mai este și iubirea mea pentru tine...

MARIA : Ce știi eu despre iubirea ta ? Că a stat ascunsă în mod laș ani de zile. Că, la prima încercare, ai fugit de mine, te-ai ascuns și n-ai fost în stare să apari măcar ca să-mi dai un sfat prietenesc. Vii acum și declari că mă iubești. Ei bine, chiar dacă aș simți față de tine altceva decît o prietenie, așa, în virtutea inerției, și tot m-aș întreba ce fel de dragoste este asta...

MIRCEA : Mă judeci greșit...

MARIA : Nu cred. Și, dealtfel, totul e de prisos. Hotărîrea mea e luată : plec.

MIRCEA : Pleci, ca de obicei, cind apar eu...

MARIA : Să lăsam replicile de melodramă. Nu mai avem nici unul dintre noi 17 ani...

MIMI (din vestibul) : Maria, hai că ne așteaptă mașina !

MARIA : Auzi, mă cheamă. Se zice că au mare nevoie de oameni ca mine...

MIRCEA : Și cu mine cum rămîne ? Eu ce fac ?

MIMI (care a intrat între timp în încăpere, pozînd puțin) : Și atunci intră subreta care spune : dacă vrei, poți să ne conduci la gară... (Maria și Mimi rîd ; Mircea, nedumerit și posac, ia valiza Mariei și ies toți trei, în timp ce cade